

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slepec o barvah.

Zelene Štajerske glavnemu mestu dali so že naši predniki svarilni pridevek „Nemški Gradec“, kakor bi bili hoteli s tem označiti, da se nam od ondot nič dobrega ni nadejati, kakor bi hoteli s tem pridevkom opozarjati vsacega našinca, da mu je ondu biti opreznim. Kako dobro so jo naši predniki s tem pridevkom pogodili, tega uverili smo se že šestokrat in davno je že naša vroča želja, da bi z Gradcem ne imeli nič občega, da bi Gradec štajerskim Slovincem ne bil več glavno mesto.

Gradčanom samim pa je ime „Nemški Gradec“ še premalo in kaj radi se dan danes košatijo z epitetom „die allerdeutsche Stadt“. Ne bomo ugovarjali temu najnovejšemu naslovu, ker po tem, kakor nemštvo dan danes razsaja in se s surovostjo odlikuje, ni baš časten, saj je šele pred dvema dnevoma Dunajska „Presse“ izrekla sodba, da se taki škandali in taki izrazi, kakeršnih se poslužuje Klotz in Strache, niti v zborih anarhistov ne čujejo.

Jednake bire, kakor Klotz in Strache, je pa tudi Derschatta, poslanec iz „Nemškega Gradca“, čegar prebivalce so nedolžni dvojezični plakati za dobrodelno loterijo pred par leti toli vznemirili, da so že skoro staro „Liesel“ na Gradu začeli goniti, da bi bila plat zvona. Tudi Derschatta spada mej skrajne levičnjake, mej najhujše kričave, ki skrunijo dostojnost državnega zbora, mej klevetnike Slovanov, mej zaklete sovražnike Slovencev.

Zakletega sovražnika Slovencev svojih sodelavcev, ki s svojimi krvavimi žulji podpirajo gledališča in zabavišča v Nemškem Gradcu, pokazal se je Derschatta v svojem govoru dne 12. t. m., v katerem je nakupil zastopnik iz Pensionopolisa toliko lažij in neumnostij, da se mora pokojni Münchhausen gole zavisti dvakrat v grobu prekopicniti.

Neosnovana laž je namreč, če Derschatta trdi, da se nemški uradniki na Spodnjem Štajerskem sistematično preganjajo, posebnost pa sodnijski uradniki. Kdor razmere na Dolenjem Štirske le malo pozna, smijal se bode pomilovalno tej trditvi in občudoval g. Derschatte bujno fantazijo. O preganjanju nemških uradnikov

ni niti sledu in gospodje K. Gertscher, Rothschedl in Wagner, ki so se v istini premestili, bodo Derschatti malo hvaležni, ako bi se vsled njegovega govora javno v državnem zboru razpravljali vsi nagibi njih premeščenju. Da se je Derschatta le malo ogledal po slovenskem Štajerskem, videl bi bil, kaka je politiška in sodnijska organizacija in mi le živo obžalujemo, da nemamo Derschattove imunitete, da bi o tej stvari smeli svobodno pisati. To pa smelo trdimo, da smo glede uradniškega oboja na slabšem, nego pred 16 leti.

Še abotneje pa je, kar je Derschatta govoril o slovenščini. On, ki slovenščino samo iz „Tagespost“ pozna, osmelil se je trditi, da je jezik, ki ga narod govori (windische sprache) novoslovenskemu jeziku toliko podoben, kolikor nemškemu, da imamo izza francoske okupacije še mnogo francoskih besed, da se morajo slovenski odloki šele „ins Windische“ prelagati. Kolikor stavkov, toliko laži! Kako bi bilo tudi drugače, če slepec o barvah sodi. Derschatta je pač Slovence po svojih nemških rojakih na Štajerskem sodil, o katerih je znano, da dokler nemški jezik in nemški „krof“ seza, o pravilni nemščini niti sledu ni, da govore tako spakdrano narečje, da ga malokdo umeje, saj se je celo pred malo dnevi v Ljubljani pripetilo, da Roseggerja veliko poslušalcev umelo ni, da so se smijali in ploskali, ker so videli, da se drugi poslušalci smijó in ploskajo. Po teh nemških svojih rojakih pa bi Derschatta Slovencev ne smel meriti, kajti pri nas je vse drugače. Pismeno slovenščino umeje najnavadniši težak, samo „Slovenski Gospodar“ ima 2500 kmetskih naročnikov, desetkrat toliko pa kmetskih čitateljev, ne glede na druge slovenske liste in tisoče knjig, ki jih razpošilja družba sv. Mohora leto za letom mej naš narod.

Ko bi štajerski Slovenci ne umeli pismene slovenščine, ne zahtevali bi sami slovenskih odlokov pri sodnijah, slovenskih pisem pri c. kr. notarjih, žal, da dosedaj večinoma brezuspešno. Predaleč bi morali sezati, da bi zavrnil vse laži, ki jih je Derschatta državnemu zboru na vrat obesil, zatorej le še glavneje.

Poslanec Derschatta spravil se je tudi nad slovensko časopisje in mej drugim trdil, da uživajo slovenski listi neomejeno tiskovno

svobodo. Kako nesramna laž je ta izrek, čutijo naši čitatelji sami in ne bojimo se nobenega ugovora, ako pri tej priliki konstatujemo, da vsi, na Štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Primorskem izhajajoči nemški listi, neso bili tolikrat zaplenjeni, kakor samo naš list. Iz tega je že razvidno, da poslanca Derschatto ne treba resnim zmatrati.

A Derschatta prouzročil je še drug zanimiv slučaj. Kakor znano, je poslanec M. Vošnjak jako obširno in korenito govoril o porotniških razmerah v Celji. Njegov govor napravil je baš v tem oziru globok utis. Derschatta čutil je potrebo, tudi v tej zadevi zagovarjati sestavo porotniških imenikov, na kar mu je pravosodni minister Pražak odgovoril mej drugim tako: „Gospod poslanec Vošnjak napravil je o sestavi porotnikov v Celji in o letnem imeniku opomnje, ki so me napotile, da sem od nadsodnije v Gradcu takoj pojasnila zahteval. Obžalujem, da še nesem dobil poročila. Tembolj pa se čudim, da je bilog. dr. Derschatti danes že možno, sestavo letnih imenikov pojasnjevati.“

To je gotovo prezanimiv slučaj, o katerem bi se spisal še zanimivejši komentarček, toda — prst na usta! Veseli nas pa v odgovoru ministrovem zagotovilo, da bode skrbel, da se mu dotični akti kmalu predlože, da bode natančno konstatoval, so li g. M. Vošnjaka očitanja osnovana, ali pa ne. „To pa smem zagotavljam“, dejal je minister, „ako so očitanja osnovana, bode ravno tako nedostatke odpravil, kakor sem to storil pred dvema letoma povodom interpelacije o sestavi porotniških imenikov v Česki Lipi.“

Ne moremo dalje odgovarjati na Derschatte fanfaronade o poslovenjenju dolnje Štirske in na njegove razne bolestne vsklike, ker mož tega niti vreden ni, pač pa moramo par besed posvetiti še koncu njegovega govora, v katerem je emfatično poudarjal, da nemški narod za svoj narodni in gospodarski razvoj potrebuje prostega pota do Adrije in da si bode ta pot prost vzdrlžal navzlic vsem naravnim in umetnim oviram „Planinske Hrvatske.“

Gosp. Derschatta nam s temi blestečimi frazami ni nič novega povedal, a preverjen naj bode, da pot do Adrije še ni prost. Kakor je Bismarck

LISTEK.

„Faust ali Fäustlein?“

Pod tem naslovom je neznani znanec „Jezičnikov zvest čitatelj“ v „Slovinci“ štev. 79 v listku izvolil tudi meni „pojasniti“ nekatere stvari, ki sem jih podpisani bil objavil v „Slovanu“ 1886. št. 3 in 4 o J. Marna „Jezičniku“ XXI, XXII, XXIII. t. j. „Knjigi Slovenski“ XVI.—XIX. veka. Bodi mi dovoljeno, da onim „pojasnitvam“ č. g. — a, — ali je „Faust“ ali „Fäustlein“, ne vem — na kratko odgovorim. Uverjen o nepristranosti slavnega uredništva „Slov. Naroda“, nadejam se, da mi se prostor v tem listu ne odreče.

Čast. gospod „Jezičnikov zvest čitatelj“ profesorja Marna zagovarja proti mojemu prigovoru njegove knjige naslovu „Jezičnik“ t. j. „človek jezičen, človek dolgega jezika“, češ: ker se že 23 let „vleče za jezik“ (besede „Jezičnikovega zvestega čitatelja“), zato se more in sme zvati tako! No, ako je zagovornik s tem g. Marnu ustregel, tedaj seveda jaz dalje braniti ne morem in ne smem; akoprav jaz z onim nazivalom nisem mislil pisatelja,

ampak spis njegov. Vendar k opazki: „čez 23 let pisatelju svetovati, naj si za dve leti še ime premeni ali je opusti, je pač malo prepozno“, pripaziti mi je, da to ni bil moj nasvet za bodočnost, temveč se je tikalo že minolosti, takoj XXI. letnika „Jezičnika“; a one „zakasnitve“ je kriva le moja „mladost“, katere „starost“ (t. j. starina) naša sploh ne more trpeti med slovenskimi pisatelji!

„Zahtevati, naj se naslovi knjigam izpisujejo vsi popolnoma in povsem v prvotni obliki, p. v Bohoričici, Metelčici, Danjčici itd., to se pravi: tiritjati kaj nemogočega“, piše nadalje „Jezičnikov zvest čitatelj“. — Nekaj res, nekaj ni res, in nekaj neosnovano. G. Marn pač sam pravi v XXII, da je „črkopisje posamnih pisateljev iz tiskarskih uzrokov naznanjano le deloma“; Rud. Milica tiskarna torej res „nima v to potrebnih črk“. Ali, da „virov vselej ni dobiti“, tá zagovor velja le deloma; kajti izpisati je bilo treba samo vse dotično le iz Čopa-Sa-faika, pa bi marsikaj bilo bolj popolnoma. A da „časnik, po katerem „Jezičnik“ polagoma prihaja na dan (to je namreč „Učiteljski Tovariš“. Op. A. F.) bi raznega črkopisja sprejemati ne mogel in ne hotel“, — kakor zopet „Jezičnikov“ zvest čitatelj“

trdi, — kdo bi si to mislil! Sicer pa jaz nisem govoril o časopisu „Učiteljskem Tovarišu“, nego le o knjigi Jezičniku!

„Jezičnikov zvest čitatelj“ mi nadalje očita nepravednost in nedoslednost, ker priznavam Marnovemu delu bibliografski namen, a vendar zahtevam v njem znanstveno metodo. — No, naj si bode, nezmotljiv ni nikdo nas smrtnikov. A v zadoščenje mi je pri tem odstavku njegovo popolno molčanje o moji opazki, da se nam v Marnovi „Knjigi Slovenski“ večkrat predstavlja le dobra stran slovenske književnosti, nje slaba plat pa zakriva (glej „Slovan“ str. 41).

Kar se tiče „pogrevanja“ že dokaj obdelanih stvari o verskem stališču, svetujem čast. gospodu „Jezičnikovemu zvestemu čitatelju“, naj še enkrat „zvesto čita“ v „Slovanu“ št. 3. str. 41. ali v „Ljubljanskem Zvonu“ IV. 116, od koder sem dotično prepisal, ali pa tudi po meni navedeni izrek iz „Kresa“ IV. 117. Čudno je le, da protikritikovalc — čast. gospod „Jezičnikov zvest čitatelj“ — še zmeraj niste zapazili pravega pojma o književni povestnici (zgodovini)! Nikakor pa zopet jaz ne umejem, kako neki naj bodo Vaši odgovori v „Slo-“

v nemškem državnem zboru naglašal, da kdor si hoče prisvojiti Trst, zadel bode ob nemškega meča ost, baš isto tako gotovo je, da ko bi Nemci hoteli zajeti Trst in sosedne pokrajine, jim tudi bode poskusiti drugih vlastij meč, kajti Trst je po svoji strateški in trgovinski leži poleg Carigrada drugi ključ balkanskega poluotoka, osobito pa njega zahodne polovice. Trst je pravo pravcato Eridino jabolko. Ko bi kdaj nastalo vprašanje: Čegav bodi Trst?, bila bi jedina rešitev ta, da bi jabolko dobila ne najlepša, ampak najjačja vlast. Takrat bi se šele čutila potreba in važnost slovenskega življa, takrat bi se nam odločila morda kruta osoda, morda pa oni zlati časi, o katerih so že naši pradedje prerokovali in naši pesniki navdušeno peli.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 15. aprila.

Česki listi hudo napadajo Lienbacherja, ker je v državnem zboru zapustil desnico in kot poročevalec večine zagovarjal težnje levičarjev. „Narodni Listy“ mislijo, da česki poslanci ne morejo več skupno delovati z Lienbacherjem. Sedaj se mora Lienbacher odločiti od desnice ali pa Čehi.

Predvčeraj se je **naučni minister** plem. Gautsch bil odpeljal v Linc ogledat si tamošnje učiteljske, zgornjo gimnazijo in trgovsko akademijo. Včeraj je minister obiskal namestnika, škofa, deželnega glavarja in druge dostojanstvenike. Ob 2. uri bil je obed pri namestniku. Popoldne se je minister vrnil na Dunaj.

Pred nekaterimi meseci je izšla v Kraljevci (Königsbergu) knjiga „Bosniens Gegenwart und Zukunft“. Neimenovani pisatelj jako pristransko sodi o razmerah v **Bosni**. Pravoslavni in mohamedanci odreda naravnost vse sposobnosti za kulturni razvoj. Trditve te knjige je zavrnil že beg Kapitanović. Sedaj je pa nek drug mohamedanec izdal knjižuro, v katerej odločno zavrača trditve pisatelja knjižure „Bosniens Gegenwart und Zukunft“. Da vedó mohamedanci ceniti kulturo, kaže to, da so v Serajevski mošaji sklenili napraviti električno razsvetljavo. Pisatelj vpraša, kdaj bodo pa katoliki toliko napredovali v kulturi, da zamené pri božji službi voščene sveče z električno razsvetljavo? Pisatelj dokazuje, da so baš mohamedanci mnogo storili za razvoj trgovine v orijentu. Iz Bosne se pa mohamedanci ne bodo več izseljevali, ker se jim dobro godi pod avstro-ogersko vladno, tudi več ne mislijo, da bi se kdaj Bosna postala turška. Tako je odgovoril drug mohamedanec na zgoraj navedeno knjižuro, od pravoslavne strani pa dosedaj še ni nobenega odgovora.

Vnanje države.

Ruski uradni list „Praviteljstvenij Vjestnik“ objavil je pravila družbe za parniško plovo po Dunavu in Črnem morju. Društvo bode dobivalo vladno podporo, ob vojni bode pa moralo dati svoje parnike vladi na razpolaganje. — Car je ukazal na predlog ministra notranjih zadev, grofa Tolstega, da se izda literarno delo, ki bode v patriotičnem duhu obravnavalo zgodovino Litavske, Volhinije, Podolije in Ukrajne. To delo bode dokazalo, da so samo narodna in verska nestrpljivost Poljakov, njih slabo gospodarstvo in njih grozovitosti krive socialnega in gmotnega propada. Knjiga bode imela več zemljevidov, podob ter bode jako lična. Razdajala se bode zastoj mej narod. — Generalnemu gubernatorju finskemu poslal je car lastnoročno pismo, v katerem ukazuje, da naj bode finščina na Finskem enakopravna s švedščino, ki je bila dosedaj oficialni jezik. Finci so s tem ukazom jako zadovoljni.

Grška zbornica vsprejela je v prvem in dru-

gem branji vse vladne predloge, mej njimi, da se vzame 25 milijonov frankov na posodo.

Turški sultan podaril je francoskemu ministru predniku veliki trak Osmanije-reda in vojnemu ministru Boulanger-u ter pomorskemu ministru Aube-u veliki trak Medžidje-reda. — Vsem listom, na Grškem izhajajočim, je prihod v Turčijo zabranjen.

V **Belgiji** se delavski štrajki vedno širijo. V kamnolomih okrog Lütticha so vsi delavci ustavili delo, ravno tako delavci v Antwerpenskem pristanišču. Na več krajih odposlali so se vojaki, da ohranijo red. — Vodja liberalcev Frere-Orban je hudo grajal v zbornici vladno, da premalo stori za šolstvo.

V marci je s **Pruskega** prišlo v Galicijo 40 rodbin s 117 osobami, ki so ruski državljani, ker so jih pruska oblastva iztirala. Ravno tako je ta mesec prišlo v Galicijo 18 avstro-ogerskih poljskih rodbin vsled iztiranja. Vkupe je v Galicijo se od jeseni priselilo 472 rodbin s 1412 osobami, ki so ruski državljani, in 163 avstro-ogerskih rodbin, ker so jih iztirali s Pruskega. — Pruska zbornica je vsprejela vladno cerkveno predlogo z raznimi postavki škofa Koppa po daljši debati z veliko večino. S tem je storjen korak k spravi mej cerkvijo in državo. V kratkem bode pa vlada predložila razne predloge o spremembi majskih zakonov. Da je Bismarck najedenkrat tako prijeljiv postal nasproti katoliški cerkvi, temu je več vzrokov. Ker v državnem zboru naprednjaki odločno nasprotujejo njegovej politiki, zato so, ako jih ne podpira katoliški centrum, vselej zavržene vladne predloge, zlasti ekonomske, ki pa imajo pred vsem namen povečati dohodke države, kakor monopol na žganje. Tudi pomnenje Poljakov neče vspešno napredovati, dokler jih nemški katoliki podpirajo. Zategadelj hoče Bismarck katoliški centrum pridobiti na svojo stran.

Kakor se v „N. Fr. Presse“ v 14. dan t. m. brzojavlja iz **Londona**, odločil se je Gladstone za naslednje premembe v svoji „Home-rule-bill“: 1. Poslanci irski ne bodo popolnem izključeni iz parlamenta, vender se še ni odločil, koliko jih ostane. 2. Financijalna poravnava se ima premeniti. 3. Državnemu parlamentu dá se pravica, da sme uložiti svoj „veto“. S temi premembami hoče Gladstone doseči, da se Home-rule v drugem branji načeloma pripozna.

Dopisi.

Iz Celovca. (Politični položaj na Koroškem.) Naši Nemci razcepljeni so zdaj na štiri stranke: konservativno stranko, stranko nemško-avstrijskega kluba, stranko nemškega kluba in stranko Schönererjevo. Konservativci imajo dva lista: „Kärntner Volksblatt“ in „Landbote“. Stranka pa je čisto slaba, ker je nemško ljudstvo ne samo po mestih, ampak tudi že po deželi postalo čisto materialistično. Jesti, piti, prepevati in veseliti se, to imajo za namen človeškega življenja; kar pa duhovnik na leci pravi, za to se malo zmenijo. Tudi za politiko se malo zmenijo; kako brhko Dunajsko pevko gre vse gledat in poslušat; ko sta pa Celovška deželna poslanka napovedala volilni shod, prišlo je tako malo volilcev, da ni bilo vredno zborovati. To je res, da ima vsak Nemec že v krvi neko sovraštvo do Slovanov; sicer pa se masa tukajšnjega nemškega ljudstva prav malo zmeni za politiko; komaj, da vejo, da imamo ustavo. Nemško politiko dela le peščica kričarjev, in sicer bogati tovarnarji in posestniki zato, ker vejo, da jim bo nemško-liberalna vlada rada prepustila ljudstvo kot molzno kravo; uradniki zato, ker slovenščine ne znajo in se bojijo, da bi se je morali kedaj učiti;

različni filistri in penzionisti zato, ker nemajo drugega opraviti; dohtarski pisarji in drugi tekači pa zato, ker so komandovani. Staro-liberalna ali stranka bogatašev ima največ poslancev v državnem in deželnem zboru, pa čudno je, da nema zdaj nobenega glasila. Celovski list „Freie Stimmen“ piše tako, kakor bi bil Schönererjev organ. Nedavno je poslanca Moro-ta prijel in ga pozval, naj poslanstvo odloži, ker ni zadosti energičen! Možu se prav godi! On je mislil, da je njegova prva naloga v državnem zboru, pobijati slovenske težnje, in to je tudi vselej rad storil. Zdaj jim je pa še premalo nemšk! Godi se mu, kakor Herbstu!

Stranko nemškega kluba zastopata v državnem zboru Steinwender in Hock, ujeno glasilo pa je Belaški listič „Deutsche Allgemeine (!) Zeitung“. Vsakemu poštenjaku se mora gnusiti, kako grdo ta listič napada in obira duhovščino. Materialno pa bojda jako slabo stoji, po pregovoru „viel Geschrei, wenig Wille“. Schönererjeva stranka je začela kmete dregati in napravljati „bauernbunde“. Pa mej Nemci je še vse tiho, zdaj rogovilijo še največ na slovenskih tleh mej nemškutarji. Ti ljudje so namreč najbolj pripravi za vsako neumnost; prej so bili „demokrati“, potem so bili „deutschliberalni“, odslej pa mislijo stopiti pod zastavo Zwettelskega viteza. Meseca maja imeli bodo shod v Grabštanji, tedaj na slovenskih tleh! Napovedali so že, da bodo napadli barona Pino-ta, in se razgovarjali, kako bi se „ohranil mir v deželi“. Na žgavni altar svojega malika Schönererja položili bodo torej slovensko ovco, ker ona zmirom „nemir dela“. Duša tega gibanja je davno znani bivši urednik Mačnik, njegovi adjutanti pa so Vetrinjski župan Seebacher in njegov nečak Grabštanski župan Seebacher, pa Grabštanski graščak Metnitz, vsi davno znani rogovileži.

Vlada pa vse mirno gleda, kako se prusijanstvo širi v deželi, toliko bolj ostre oči pa ima na Slovence, da bi kateri preglasno ne zakašljali! Drastičen dokaz o tem je dogodba na Vratih. Reč je že lanska, pa v Vašem listu še ni bila omenjena. Nemškutarji na Vratih so tamošnjemu župniku, iskrenemu narodnjaku Vidoviču past nastavili. Na cesarjev god se je v cerkvi mej mašo pela cesarska himna po slovensko, imeli pa so otroke naučene (o čemer župnik nič ni vedel), da so po maši zapeli cesarsko himno. Še enkrat po nemško. Župnik pa se tega ni nadjal in je po končani maši odšel koj v zakristijo. Nemškutarji pa so rekli, da bi bil moral pred altarjem ostati, dokler se ni do konca pela himna v nemškem jeziku. Zatožili so ga, češ, da ni zvest podložnik cesarjev, ker je demonstroval proti cesarski himni. Deželni predsednik mu je na to brez vsake preiskave odtegnil državno subvencijo! Ni si pustil časa, da bi se prepričal o resnici, kar na golo, zvito denunciacijo Vraških liberalcev izrekel je tako drakonično kazen! Škofijstvo se je potegnulo za župnika, in ne vem, kako se je stvar pozneje poravnala, če se je.

Iz tega pač vidite, kako je zmirom dosti eneržije proti — Slovincem, ki so vender tako zvesti podložniki cesarja. Naše razmere so neznosne!

venci“ g. prof. Marnu v obrambo, kakor mu Vi svetujete v poseben natis. Vsaj čital sem i „mojstra“ i „skazo“.

Še manj umevna pa mi „Jezičnikovega zvestega čitatelja“ razlaga, da „Knjiga Slovenska“ znači tudi: „Knjiga Slovencev“, in da je „popolnoma prav, da se pokažejo rojeni Slovenci, kako so delovali in sloveli v mnogih jezikih“, — da se torej proti moji graji v „Knjigi Slovenski“ naj tiskajo tudi spisi latinski in nemški! Kako Vi to opravičujete? Pravite, da „se ponatiskuje le, kar je vpliv imelo v knjigo slovensko“. Ali niste, čast. gospod, zapazili nikakega vpliva na slovensko knjigo od strani raznih nemških, italijanskih in dr. tiskovin? Mnogokrat se kak slovenski spis in zveza med raznimi književnimi proizvodi našimi ne more umeti drugače, nego po vplivu nemških in drugih inojezičnih novin in časopisov. Nekateri listi, pisani nemški, trudili so se in se trudijo „po nemščini slave pridobivati“ našim rojakom. Mnogo rojenih Slovencev je delovalo in deluje ter „slovi“ v nemškem, italijanskem itd. jeziku. Vse to nam po Vaših besedah „pojasnuje uprav vzajemno delovanje“!

Ali bodete morda vse te pisatelje in njihove spise povzeli v svojo „Knjigo Slovencev“? Ali bi to bilo razborno in modro? Ne, čast. gospod, „Vi sami z desnico ukazujete, z levico pa karate“!

A posebnega spomina je naslednji stavek „Jezičnikovega zvestega čitatelja“ proti meni naperjeni: „Preprosto, da — preostroško je zahtevanje, naj „Jezičnik“ Vam na ljubav ponatiskuje, kar je že spisal v prejšnjih tečajih!“

Kaj bi rekel „Tovariš“ in njegov vrednik, in kaj bi rekli naročniki ali tovariši učitelji? — Čast. gospod „Jezičnikov zvest čitatelj!“ Kje in kdaj sem jaz zahteval, naj se tvarina ponatiskuje v časniku „Učiteljskem Tovariši“? Téga, „Tovariša“, na dotičnem mestu še ne imenujem ne, kakor sem že povedal; nego jaz sem izrekel željo, da bi se vsaj spisi onih pisateljev, ki so bili že preje razpravljani, kratko ponatistili v „Jezičniku“ ali „Knjigi Slovenski“, a ne tudi v „Tovariši“! (glej „Slovan“ str. 58.). — „Jezičnikov“ zvest čitatelj!“ kakor se vidi, čitatelj spisa, „Jezičnik“, kritizujočega, niste baš posebno zvest! — Pa meni na ljubav bi se naj ponatiskovalo! Ali morebiti

mislite, da jaz „Jezičnika“ dobivam brezplačno? In, ali bi g. prof. Marnu za to ne bil odškodovan po večji ceni ali večkratni izdavi „Jezičnikovih“ zvezkov? — Vi tako moje „zahtevanje“ imenujete „preprosto, da — preostroško.“ A dovolite, da jaz Vas vprašam z Vašimi besedami: „Jeli to pravedno, jeli dosledno?“ dà — jeli zvesto, jeli možko tó Vaše zavijanje?! „Kaj je to? kako si drznete?“ — Jaz sem si takó želel celotne književne povestnice slovenske, da ne bi bilo treba podrobnostij in posameznostij iskati raztrošenih po raznih knjigah; toda Vi niste prijatelj celotni knjigi, ker zagovarjate, da „tudi prof. Marnu pri tem spisovanju marsikaj ni pri rokah, in mora iskati ter iskati“. No, čemu pa nam je tedaj kaka povestnica književna zbrana skupaj v jedno knjigo? Čast. gospod! Tedaj pa le iščite Vi... Tó Vam je pa res „razborno in modro“!

Da se v Marnovi „Knjigi Slovenski“ ne naštevajo celó vsi spisi in pisatelji, tega jaz nisem grajal; nego kolikor sem vedel in znal, le blagohotno sem nadopolnil. Ali so mar „pristavki in popravki“ prepovedani? — „Rokopisov, ki neso imeli

Iz Kranja 14. aprila [Izv. dop.] Po dolgem času zopet slišalo se je v naši čitalnici petje, kakoršnega smo že nekaj časa pogrešali. Počastili so nas namreč dne 4. aprila gg. Loški pevci in nam priredili s tem jako zabaven večer. Da so izborni peli, dokaz temu bilo je živo ploskanje, s kojim so poslušalci pozdravljali vsako točko, in želeli bi bilo, da bi se i mi Kranjci mogli ponašati s tacim moškim zborom. Vrh tega so si izbrali še take pesni, ki so v zvezi z izvrstnim petjem čisto pripravne, utis na poslušalce povekšati. Hvala vrlim Loškim pevcem za njih obisk v Kranji!

Tudi godbeni klub razveselil nas je ta večer s svojim izvrstnim sviranjem, in odveč je, če omenjam, da je i ta večer žel obilo pohvale, ki je do vrhunca vskipela, ko je zaigral, spremljevaje ženski zbor, skladbo g. Parme, polko „hajd na ples“. Žalibog je gospod Parma, ostavil naše mesto, in s tem prouzročil godbenemu klubu hudo izgubo, a zagotavljamo mu, da še živi mej nami, kajti pri vsaki veselici, pri kateri sodeluje godbeni klub, je na programu skladba g. Parme, ki se vedno burno pozdravlja. Da je pa g. Parma v Kranji zapustil mnogo simpatij, dokaz mu je bil, njemu na čast prirejeni koncert in krasen podarjen mu lavorov venec.

Če omenjam slednjič še mičnega predavanja, s katerim nas je ta večer g. prof. Franke iznenadil, pritrtil mi bode gotovo vsakdo, če rečem „još jedan put.“

Domače stvari.

— (Trgovinska in obrtna zbornica) ima 16. aprila ob 6. uri popoldne sejo v mestni dvorani s tem le dnevnim redom: 1. Zapisnik zadnje seje; 2. poročilo o delovanju; 3. poročilo o vprašanju, ali imajo peki tudi pravico moko in phanje (gres) prodajati; 4. poročilo o zgradbi cesarjevič-Rudolfove železnice do Trsta; 5. poročilo o prošnji za somnje v Loškem potoku; 6. poročilo o nekaterih premembah načrta zakona, zadevajočega zavarovanje delavcev proti nezgodam; 7. poročila o pravilih nekaterih zadrug; 8. poročila o prošnjah obrtnikov, da bi smeli obrti nastopiti, akoravno nimajo postavnih svedočb.

— (Gosp. F. S. Vilhar,) sloveči naš rojak, sedaj bivajoč v Sisku, preselil se bode bržkone v Ljubljano. Narodna društva „Glasbena Matica“, „Čitalnica“ in „Dramatično društvo“ bi ga namreč potrebovala kot učitelja.

— (Stolica slovanščine na Dunaji.) Piše se nam z Dunaja: Ker se je bila po nemarnem zatrosila vest, da je sumljivo obolel gosp. vit. pl. Miklošič, poročalo se je „Slov. Narodu“, da to ni istina, marveč, da je zdravja učenjakovega najboljši dokaz to, ker redno prihaja predavat na vseučilišče. Popravek ta je moral razveseliti vsacega prijatelja jezikoslovju slovenskemu ter obuditi v njem zavest, da ni še sirota — slovanščine tukajšnja stolica. Ali vendar ni vse tako, kakor bi biti moralo in bi smeli želeli avstrijski Slovani, katerim mora biti do tega, da je vse v najlepšem redu glede na slovanske učenosti v prestolnici večinoma slovanske Avstrije. Odkar se je gosp. vit. pl. Miklošič udati moral trdeji postavi, odkar je samo titularni profesor — od tistih dob sicer ne spi slovanska učenost na našem vseučilišču, ker pri njej bdi še njen prvi pospešitelj, ali vendar ni za

njo redu, kakor ga imajo druge vseučiliške discipline. Provizorij, neugoden in dijakom kvarljiv vlada tačas, ker ni za slovanščino rednega profesorja. Čudno, a istinito je to, da ne moreta v tem provizoriji naprej dva rigorozanta in jeden habilitant — Slovenec. Ker ga ni, da bi izpraševal iz slovanščine, čakati morata odrešenja dva rigorozanta in habilitant ne more do prvega predavanja, ker ni nikogar, da bi za presodbo kompetenten bil, gospod vitez pl. Miklošič pa te pravice več nima. Take so razmere, tako se olajšuje napredek v slovanščini dijakom in kandidatom! Ne skrbi se niti za to, da bi se odpravile vsaj take formalne zapreke. Kdo ima to malomarnost na vesti, ali je to profesorski kolegij ali pa najvišja naučna uprava, tega ne ugrabimo, to pa lahko trdimo, da bi se vsakej drugej učenosti bolje godilo, kakor pa tej učenosti, ki je sedaj na Dunajskem vseučilišču tako zaljubljen, ki je jezikoslovje slovanško. To je pač stvar, za katero bi ne mogel odgovora dolžan ostati naučni minister, če bi bil povprašan v polupreteklej budgetnej debati. Ali ni ga bilo, kakor je sedaj jasno, državnega poslanca, ki bi se bil za siroto-slovanščino oglašil, bodi ker niso razmere nobenemu znane bodi marveč, ker se tako zelo pogreša mej slovanškimi poslanci ozir na slovanske stvari v državi središču. Ta kompetentna malomarnost utegne nam napraviti kvare toliko več, ker ni upanja, da bi tako hitro stolica slovanščine dobila svojega rednega profesorja. Vabljeni gospod Jagić v Peterburgu poslal je odpoved, vest pa, ki se je priobčila iz ruskih listov, da namestu njega semkaj pride gospod Boudoin de Courtenay, ni resnična, ker le ta za vabilo niti predlagan ni bil, in sta bila poleg gospoda Jagića predlagana le še gospoda Leskien v Lipskem in Krek v Gradcu. Kdo da bode konečno naslednik gospoda viteza pl. Miklošiča — popolnem gotovo še tudi to ni, da bi morda bil vendar le tudi gospod Jagić, — to se ta čas še ne da uganiti, ker baje je nit razgovorov nekaj časa že popolnem pretrgana. Ali se mora baš slovanščina in njeno dijaštvo na Dunaji tolažiti z besedo: Kdor čaka, že pričaka?

— („Dolenjskih Novic“) izšla je 8. številka Vsebine: Nov aasvet, kako pomagati Dolenjem. — Kaj je novega? — Dopisi. Domače vesti. — „Dolenjske Novice“ izhajajo dvakrat na mesec in stojé za vse leto samo 1 gld.

— (Dolenjsko pevsko društvo) izvolilo je v občnem zboru dne 30. marca t. l. svojega utemeljitelja in prvega predsednika g. dr. A. Ferjančiča svojim prvim častnim članom. Za predsednika bil je izvoljen g. prof. R. Perušek.

— (Oproščen je bil pretekli teden pred okrožnim sodiščem v Gorici gosp. Jakob Vincentini, vikar v Gabrijli pri Ajdovščini. Zatožen je bil razžaljenja velečastva.

— (Vinograd) zasadil je letos g. Drenik na svojem posestvu na Drenikovem Vrh. Sedaj ne broji več, nego kacij 140 trt, ipak je spomina vredno, da imamo sedaj že dva vinograda na Rožniku, kajti razen tega novega zasada ima gospod Lasnik jako skrbno urejen vinograd pod Rožnikom.

— (Javne pritožbe.) Ni dovolj, da se o belem dnevu po najobljudnejših ulicah gnoj vozi, skrbi se tudi na drug način za snago. Na Dunajski

cesti so že dva dni prav romantični kupi blata nadržani. Kdaj se jih bodo usmilili, radovedno ugibajo ljudje, ki morajo ondudaj hoditi. — Na Resljevi cesta pohabljen je vodnjak tudi že dva dni, a ni še videti nobene priprave, da bi ga priredili za rabo.

— (Redkost.) Gosp. J. Auer, pivovar v Ljubljani ima konja, ki je pretekli mesec spolnil svoje 40. leto. Gosp. Auera prednik je konja kupil l. 1859 na dražbi, takrat bil je po zapisnikih vojaške komisije že 13 let star. Konj še sedaj pivo prevaža, časi tudi malo hitreje stopi, ne da bi biča trebalo. Gospod Auer imel je že več ponudeb od konjskih mesarjev, katere je pa odbil, češ, pridnega konja ne dam od hiše.

— (Kukavica) začela se je oglašati v gozdu okolu Rožnika. Tako vsaj poročajo gospodje, ki hodijo pod Rožnik in na strelišče kavo in vodo pit.

— (Kmetijsko predavanje) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe g. Gustav Pirc v nedeljo 18. t. m. popoldne v Šmartnem pod Šmarno goro.

— (Vinske cene.) Pri prodaji vin iz zapuščine nedavno umrlega Ljutomerskega župnika Šrola skupilo se je za Ljutomersko vino iz 1884 l. po 80—100 gld., za lansko vino pa po 135 do 175 gld. štrinjak (10 veder).

— („Ljudske knjižice“) došel nam je 6. snopič, v katerem je več kratkih, pa prav zanimivih povestij. Posamičen snopič stoji samo 6 kr., po pošti 8 kr.

— (Okrajni zastop slovenje-bistriški) razpisuje mesto zdravnika (doktorja medicine). Letna nagrada 600 gld. Prošnje do 15. maja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 15. aprila. Včerajšnji protest-meeting odobril je resolucijo Hartingtonovo pri „Home-rule-bill“. Salisbury je proti Gladstonovemu načrtu kot svarilen vzgled navajal sramotno izročitev nekdanj podložnih, sedaj nezavisnih turških držav.

Rim 15. aprila. Včeraj v Brindisi štiri osebe zbolele za sporadično kolero, umrl nihče. Poprej vsega vkupe 64 ljudi za kolero zbolelo, izmed njih 10 umrlo. Misli se, da se je bolezen iz Benetk tjakaj zanesla.

Nižni Novgorod 14. aprila. Led na Volgi odtrgal je do 40 s petrolejem natovorjenih ladij, katere so se razbile. Poldrugi milijon pudov nafte izgubljenih. Škoda ceni se na več sto tisoč rubljev.

Ala 14. aprila. Po izvestjih iz Padove sta mej 11. in 12. t. m. zopet dve osobi za kolero zboleli.

Razne vesti.

* (Največo mesnico na svetu) ima brez dvojbe mesar Swift v Chicagu. V njegovej mesnici se je preteklo leto 424.483 volov poklalo. Gosp. Swift, ki je sedaj 47 let star, bil je do 1878 leta navaden mesar v malem mestu v državi Massachusetts. Rečeno leto preselil se v Chicagu in začel mesarstvo na debelo. Njegova kupčija je kmalu zacvetela in dan danes ima Swift v svoji mesnici 1500 oseb in dan na dan zakolje se po 1400 volov. Meso zaklanih živalij razvaža se potem na 900 vagonih z ledenicami, ki so tudi lastnina Swiftova, na vse kraje Zjedinjenih držav, da se na drobno razprodaja.

nobenega vpliva v slovstvu slovenskem; pisatelj, o katerih se ne vé, kaj in kdaj so pisali... kdo jih pogreša?!“ kliče Vi „Jezičnikov zvest čitatelj“. No, tó pa je zares „kaj posebna umetnija“ in „kaj vzvišeno prerokovanje“. Oj zopet „zvest“ čitatelj!! Čitajte še vendar enkrat, pa vendar „zvesto“ v „Slovanu“ str. 58 dotični moj odstavek, kjer navajam v „Jezičniku“ pogrešane pisatelje in spise slovenske! — Ako je Jonke svojega „Čbelarčika“ tudi v kranjski jezik prestavit dal, zakaj pa je on sam z debelimi črkami označen kot pisatelj slovensk (XXIII. 73)?

Ako „ni kaj posebna umetnija, po „Zvonu“ in „Kresu“ slovenske umotvore sedaj pobirati in spisovati“, kakor pravi „Jezičnikov“ zvest čitatelj“ o mojih dostavkah k Marnovemu delu; — zakaj pa jih tedaj ni že prof. Marn sam bil „pobral“ in v svojih knjigah „spisal“? Saj so nekateri bili objavljeni že prej, nego li je dotični „Jezičnik“ prišel na svetlo. No pa „menda niso imeli nobenega vpliva v slovstvu slovenskem“... Našel pa sem samo nekatera „imena“, in tó prvič z ozirrom na prostor v „Slovanu“, a drugič zato, ker

sem pač mogel misliti, da so prof. Marnu pri rokah spisi, katere na dotičnih mestih imenujem. Ali ste Vi, „zvest čitatelj „Jezičnikov“, čitali kedaj na pr. Macunovo „Knjiž. zgodovino slov. Štajerja“, Trstenjakovo „Zoro“, pa „Kres“ itd., kjer se pripoveduje o Naratu, Pergerji, Jaklimu, Košarji itd.? „Zvesto“ gotovo niste „čitali“.

Povse je „Jezičnikovega“ zvestega čitatelja „naposled spravilo „aus dem Häusel“ (sit venia verbo!) tobožnje nasprotje med besedami Marnovimi: „Omenjeno vrzel bi jaz rad še razgradil“ in „razsodbo“ mojo: „A takó bode tedaj gosp. prof. Marn.. vrzel.. zagrabil“. — Čast. gospod! Zopet niste čitali zvesto; vsaj konteksta niste razumeli. Tedaj: „Kaj je to, kako si drznete?“ vprašam Vas zopet uprav tu z Vašimi besedami. Čitajte „zvestejše“! — Popolnoma pa se strinjam z Vašo razsodbo: „Po tem takem se tudi nam živim knjižnikom ni bati, da pridemo v „Jezičnika“! — Po tém namreč, kar sva midva pisala o „Jezičniku“, bodisi v „zatožbo“, bodisi v „obrambo“, res, nama se treba bati ni, da bi zarad tega prišla v „Jezičnik“ t. j. v Knjigo Slovensko. Kajti po Vaših

nazorih se v „Knjigi Slovenski“ kažejo „rojeni Slovenci, kako so delovali in sloveli v mnogih jezikih“; no jaz vsaj v nemškem ne bodem „deloval“; morebiti da „zaslovite“ Vi v njem; — in v „Jezičniku“ da „se ponatiskuje le, kar je vpliv imelo v knjigo slovénsko“: a — in tó veljá nama obéma — najini „odgovori“ in „zagovori“ o Marnovem delu, dvojim, da bi imeli še toliko vpliva na književnost slovensko, kolikor so imele n. pr. Krelove slovenske prisege (XXI. 23), ali Colomone-Žegen (XXII. 77), ali kak drug „rojeni Slovenec“, ki si „je prizadeval, po nemščini slave pridobivati svojim rojakom“, — vpliva v slovstvu slovenskem. Kdo bode pa takó tudi pogrešal v „Jezičniku“ ali „zvestega čitatelja“ ali „kritikovalca“, naj bo že tá ali oni „Faust“ ali „Fäustlein“?!

Sodbo „Kresovo“ VI. 93., ki ste jo konečno Vi iz njega v „Slovenici“ prepisali o Marnovem „Jezičniku“, izrekel sem bil tudi jaz v „Slovanu“ jako podobno. Le „čitajte“, pa, še enkrat rečem, čitajte „zvesto“. — Tudi jaz Vam želim istotako dobrega zdravja pa — boljše misli!

Andrej Fekonja.

Tuji:

13. aprila.

Pri **Monu**: Schüller z Dunaja. — Paich iz Grada. — Stražil iz Trsta. — Becher iz Karlova. — Bruckner, Novak, Grünfeld z Dunaja.

Tržne cene v Ljubljani

dné 14. aprila t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 82	Špeh povojen, kgr.	64
Rež,	5 04	Surovo maslo,	86
Ječmen,	3 58	Jajce, jedno	2
Oves,	4 22	Mleko, liter	64
Ajda,	4 87	Goveje meso, kgr.	60
Proso,	3 75	Telečje	70
Koruza,	8	Svinjsko	40
Krompir,	8	Koštrunovo	55
Leča,	10	Pišanec	18
Grah,	—	Golob	2 41
Fizol,	—	Seno, 100 kilo	2 41
Maslo, kgr.	—	Slama,	7 40
Mast,	—	Drva trda, 4 metr.	5
Špeh frišen,	—	mehka,	—

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. aprila	7. zjutraj	732-87 mm.	4-8° C	brezv.	megla	2-50 mm.
	9. pop.	730-68 mm.	13-0° C	m. vzh.	obl.	—
	2. zvečer	731-83 mm.	8-0° C	z. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 8-5°, za 0-5° pod normalom.

Dunajska borza

dné 15. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 05	kr.
Srebrna renta	85	15
Zlata renta	114	35
5% marcna renta	101	70
Akcije narodne banke	876	—
Kreditne akcije	292	90
London	126	10
Srebro	—	—
Napol.	10	01 1/2
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	61	75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
Ogrska zlata renta 4%	103	45
5% papirna renta 5%	95	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118	75
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	50
Kreditne srečke	100 gld.	180
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	116
Tramway-drustv. velj. 170 gld. a. v.	206	90

Pri **J. Kraji**, založniku v Novem mestu, je prišla na svitlo knjižica: (227-2)

DELAVSKI PRIJATELJ.

Nauki, ki so delavcem v sedanji dobi posebno potrebni.

Spisal **France Podgornik**. Cena 20 kr.

■ Dobiva se pri založniku in po vseh bukvarnah. ■

Učenca,

ki se želi **tapetniškega rokodelstva** dobro in temeljito izučiti, vsprejme takoj

Anton Obreza, tapetnik v Ljubljani, Ključarske ulice 3. (240-3)

! Novejša iznajdba!

Na polji obrtnije za klobuke jedina, velikanska in odlična.

Do sedaj se še niso izdelovali **boljši, praktičnejši, trajnejši, cenejši, pripravniji in nepokončljivejši** klobuki, kakor so po najnovejši metodi z hidravlično silo izdelani prekrasni, svetovnoznani, podloženi

Komad	narodni klobuki	12 komadov
gl. 1.80.	za gospode, dame, dekleta, dečke, pripravniki za vse letne čase.	gl. 20.

Ti čudoviti, vsakej glavi prilagajoči se klobuki, narejeni iz fine mehke Dunajske klobučine, dobivajo se v vsakej barvi in velikosti; npr. mernejša noša za uboge in bogate, kavalirje, meščane in delavce. — Kdor hoče za neznatno ceno imeti vedno lep nepokončljiv klobuk, bodi gospod ali gospa, naj se obrne na

J. H. RABINOWICZ, Hutmanufaktur, (214-3)

WIEN, 111., Hintere Zollamtsstrasse Nr. 9.

Jaz opozarjam, da se bode novo izumljenje kmalu ponarejalo in da so vsi drugi klobuki dosti slabši od mojih.

V provincije se razpošilja proti poštnemu povzetju.

100 met. centov dobrega, lepega

sena s travnikov

proda

(258-2)

F. Hillich v Braslovčah pri Celji.

Zahvala.

„**AZIENDA**“, avstro-francoska zavarovalnica na življenje na Dunaji, mi je danes po glavnem zastopniku gospodu **Josipu Proseni** v Ljubljani izplačala zavarovalno svoto po zavarovalni Rozi Kosik brez vsakere ovire, dasiravno je zaveza k temu izplačilu jako dvomljiva bila.

Za to vzgledljivo postopanje izražam po tej poti „**AZIENDI**“ svojo zahvalo ter priporočam to zavarovalnico vsem, kateri se zavarovati želé, najtoplejše.

Kranj, 8. aprila 1886.

(262-2)

C. Fleiweiss.

V premogovniku v **Scardoni** (**Scardona**) dobi več dobrih

premogokopov (Hauer) in prevaževalcev (Förderer), 2 kovača in 2 tesarja

takoj delo.

Zasluzek rudokopov proti pogodbi na dan povprek 1 gld. 35 k. Dnevni zaslužek rudokopov 1 gld. 20 kr. Navadni dnevi zaslužek kovačev in tesarjev 1 gld. 40 kr. do 1 gld. 60 kr.

Pri dobrem obnašanji se bode povrnila tudi pot od Trsta sem.

Pismene ponudbe kovačev in tesarjev odgovarja

vodstvo dalmatinskih premogokopov,

(250-2)

Scardona v južnej Dalmaciji.

Umrli so:

9. aprila: Rudolf Lunder, črevljarski sin, 4 leta, Opekarska cesta št. 8, za davico.

10. aprila: Marija Kozjek, dekla, 66 let, Nunske ulice št. 4, za jetiko. — Metod Alešovec pisatelj sin, 1 leto 11 mes., Ključaničarske ulice št. 3, za bramorio. — Marija Cvek, učiteljova žena, 62 let, Vodnirove ulice št. 4, za jetiko.

12. aprila: Ferdo Sluga, prisilne delavnice paznika sin, 4 leta, Poljanska cesta št. 45, Brightova bolezen na obistih. — Janez Jamšek, učencec, 10 let, Sv. Jakoba trg št. 8, za jetiko.

13. aprila: Marija Kalan, konduktarjeva žena, 42 let, Cesta na južno železnico št. 12, za rakom. — Neža Pišek, inženirjeva vdova, 60 let, Prešernov trg št. 2, za kroničnim vratnim katarom

V deželnej bolnici:

8. aprila: Janez C lja, gostac, 56 let, za srčno napako. — Marija Regina, gostija, 65 let, za vnetjem pluć.

10. aprila: Bernhard Klobus, zasobni uradnik, 66 let, za plevritičnim eksudatom. — Josip Prah, dmnarjev sin, 21 dni, za katarom v črevesu.

13. aprila: Josipina Jerančič, gostija, 54 let, za jetiko.

Pri rudniku „**Ilirsko živorebrne rudniške družbe**“ pri sv. Ani pri Tržiči odda se mesto

predstojnika rudniških delavcev

(Steiger). Prosilci, kateri se morejo izkazati z dobrimi spretnostmi o praktičnem delovanju in zmožnosti v rudarstvu, večji nemščine in slovenščine, uležé naj svoje prošnje vsaj do 18. aprila t. l. pri obratnem vodstvu omenjene družbe v Tržiči, Gore jsko. Plača 45 gld. na mesec, prosto stanovanje, kurjava in svečava. (253-2)

Semenj na Igu,

ki bi imel biti dné 3. maja, bode prej, in sicer v torek 20. aprila t. l.

(254-2)

Županstvo na Igu.

Važno

za trpeče na prsih in plućah.

Neogibno potreben zoper kašelj, hripavost, zaslizenje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofeljnaste, krvlone, slabotne, bledilone in krvirevne je

sok kranjskih planinskih zelišč,

s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.

Lastni izdelek. Cena 56 kr.

Dobiva se v (673-23)

LEKARNI TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

■ Razpošilja se vsak dan po pošti. ■

Zrebanje že 24. tega meseca.

Kincsem SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gld. samo 10 gld.

Glavni dobitki v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odteg. 20% 4788 denarnih dobitkov.

Kincsem-srečke dobivajo se

v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba:

Budimpešta, Waltznergasse 6. (142-25)

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„**PURITAS**“
mleko za pomlajenje las
OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„**PURITAS**“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katere ima skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlaja, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„**PURITAS**“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajnicah in nobenega sledu barve se ne zapazi, ker

„**PURITAS**“

Raba

je najbolj prirosta na svetu. Ulje se mleka na roko, tako dolgo maže z njim lase, da so vsi zadosti vlažni, in ponavlja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje dobili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanaest dni, potem je za njih daljše ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé zašci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „**PURITAS**“ velja 2 gld. (pri razpošiljanji 20 kr. za stroške) in se lahko naroči proti poštnemu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri **Ed. Mahr-u**, parfumerji.

V Celoveci prodaja: **P. Birnbach**, lekar „pri obelisku“; v **Beljaku** **J. Detoni**, coiffeur, poleg hotela „pri pošti“; v **Mariboru** **W. König**, lekar. (221-3)